

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 11.11.2019 r.
COM(2019) 547 final

2019/0239 (NLE)

Wniosek

DECYZJA WYKONAWCZA RADY

zmieniająca decyzję 2007/884/WE upoważniającą Zjednoczone Królestwo do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 26 ust. 1 lit. a), art. 168 i 169 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 395 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej („dyrektywa VAT”¹) Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, może upoważnić każde państwo członkowskie do wprowadzenia szczególnych środków stanowiących odstępstwo od przepisów wspomnianej dyrektywy w celu upraszczania poboru VAT lub zapobiegania niektórym formom uchylania się od opodatkowania lub unikania opodatkowania.

Pismem, które wpłynęło do Sekretariatu Generalnego Komisji w dniu 2 kwietnia 2019 r., Zjednoczone Królestwo wystąpiło o upoważnienie do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od ogólnych zasad regulujących prawo do odliczenia naliczonego podatku VAT od opłat z tytułu najmu lub leasingu samochodu, w przypadku gdy dany samochód nie jest wykorzystywany wyłącznie do celów służbowych. Wraz z wnioskiem o przedłużenie środków Zjednoczone Królestwo przedstawiło sprawozdanie obejmujące przegląd stosowanego procentowego ograniczenia prawa do odliczenia podatku VAT z tytułu najmu lub leasingu samochodów, które nie są wykorzystywane wyłącznie do celów służbowych.

Zgodnie z art. 395 ust. 2 dyrektywy VAT pismami z dnia 29 kwietnia 2019 r. Komisja poinformowała pozostałe państwa członkowskie o wniosku złożonym przez Zjednoczone Królestwo. Pismem z dnia 2 maja 2019 r. Komisja powiadomiła Zjednoczone Królestwo, że posiada wszystkie informacje niezbędne do rozpatrzenia wniosku.

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Art. 168 i 169 dyrektywy VAT stanowią, że podatnik jest uprawniony do odliczenia podatku VAT nałożonego na towary lub usługi zakupione na potrzeby opodatkowanych transakcji podatnika. Równocześnie art. 26 ust. 1 lit. a) dyrektywy VAT stanowi, że użycie towarów stanowiących część majątku przedsiębiorstwa do celów prywatnych uznawane jest za odpłatne świadczenie usług, w przypadkach kiedy VAT od takich towarów podlegał w całości lub w części odliczeniu. W związku z tym system gwarantuje, że konsumpcja końcowa jest opodatkowana, gdy naliczony VAT został pierwotnie odliczony.

W odniesieniu do pojazdów silnikowych czasami trudne i kłopotliwe dla podatnika jest dokonanie i zarejestrowanie podziału na wykorzystanie do celów działalności gospodarczej i do celów prywatnych, a dla administracji podatkowej – zweryfikowanie rzeczywistego podziału użytkowania. Byłoby tak nawet w przypadku, gdyby Zjednoczone Królestwo skorzystało z możliwości przewidzianej w art. 168a ust. 2 dyrektywy VAT w celu ograniczenia odliczenia na wydatki związane z samochodami firmowymi do poziomu odpowiadającego rzeczywistej proporcji, w jakiej pojazd jest wykorzystywany przez podatnika do celów działalności gospodarczej. Ponadto ze względu na liczbę pojazdów wykorzystywanych do różnych celów uchylanie się od opodatkowania mogłoby mieć znaczny zakres.

W celu uproszczenia poboru VAT i zwalczania uchylania się od opodatkowania Zjednoczone Królestwo jest od 1995 r.² upoważnione (co zostało ostatnio potwierdzone w 2016 r.³) do

¹ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

² Decyzja Rady 95/252/WE z dnia 29 czerwca 1995 r. upoważniająca Zjednoczone Królestwo do zastosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 6 i art. 17 szóstej dyrektywy Rady (77/388/EWG) w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych (Dz.U. L 159 z 11.7.1995, s. 19).

ograniczania, do dnia 31 grudnia 2019 r., do 50 % prawa najemcy lub leasingobiorcy do odliczenia podatku VAT naliczonego od opłat z tytułu najmu lub leasingu samochodu, w przypadku gdy samochód nie jest wykorzystywany wyłącznie do celów służbowych. W celu uniknięcia podwójnego opodatkowania Zjednoczone Królestwo jest także upoważnione, aby nie traktować prywatnego użytkowania samochodu służbowego będącego przedmiotem najmu lub leasingu przez podatnika jako odpłatnego świadczenia usług.

Odstępstwo to eliminuje potrzebę prowadzenia przez najemcę lub leasingobiorcę szczegółowej ewidencji przebiegu samochodu użytkowanego w celach prywatnych dla każdego z takich samochodów oraz rozliczania podatku VAT z tytułu ich wykorzystywania do celów prywatnych. Wariant, o którym mowa w art. 168a ust. 2 dyrektywy VAT, nie przewiduje częściowego odliczenia według stawki ryczałtowej i może być stosowany jedynie do podatku naliczonego od samochodów stanowiących część aktywów przedsiębiorstwa podatnika; w związku z powyższym odstępstwo stanowi odpowiedni środek do osiągnięcia wymaganego uproszczenia.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 decyzji Rady 2007/884/WE⁴, ze zmianami, Zjednoczone Królestwo przedstawiło sprawozdanie na temat stosowania przedmiotowej decyzji obejmujące przegląd stosowanego procentowego ograniczenia prawa do odliczenia podatku VAT z tytułu najmu lub leasingu samochodów, które nie są wykorzystywane wyłącznie do celów służbowych.

Odstępstwa przyznaje się zazwyczaj na ograniczony okres, aby umożliwić ocenę stosowności i skuteczności danego środka szczególnego. Sprawozdanie przedstawione przez Zjednoczone Królestwo sugeruje, że podział zakładający wykorzystanie przedmiotowych pojazdów w 50 % na użytek służbowy i w 50 % na użytek prywatny (czy też użytek do jakichkolwiek celów innych niż działalność przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 26 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/112/WE) w dalszym ciągu odzwierciedla ogólne wykorzystanie do celów służbowych i prywatnych samochodów będących przedmiotem leasingu lub najmu przez podatników w Zjednoczonym Królestwie. Z tego też względu właściwe jest przedłużenie środka stanowiącego odstępstwo.

Zjednoczone Królestwo zwróciło się z wnioskiem o upoważnienie do dalszego stosowania odstępstwa do końca okresu wdrożenia przewidzianego w umowie o wystąpieniu. Należy tu zauważyć, że w dniu 29 marca 2017 r. Zjednoczone Królestwo notyfikowało swój zamiar wystąpienia z Unii Europejskiej zgodnie z art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z art. 50 ust. 3 TUE Traktaty przestają mieć zastosowanie do występującego państwa od dnia wejścia w życie umowy o wystąpieniu lub, w przypadku jej braku, dwa lata po notyfikacji, chyba że Rada Europejska w porozumieniu z danym państwem członkowskim podejmie jednomyślnie decyzję o przedłużeniu tego okresu. Okres ten został przedłużony

³ Obowiązkiwanie decyzji Rady 2007/884/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. upoważniającej Zjednoczone Królestwo do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 26 ust. 1 lit. a), art. 168 i 169 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 346 z 29.12.2007, s. 21) zostało przedłużone decyzją wykonawczą Rady 2011/37/UE z dnia 18 stycznia 2011 r. (Dz.U. L 19 z 22.1.2011, s. 11) do dnia 31 grudnia 2013 r., decyzją wykonawczą Rady 2013/681/UE z dnia 15 listopada 2013 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. (Dz.U. L 316 z 27.11.2013, s. 41) oraz decyzją wykonawczą Rady (UE) 2016/2265 z dnia 6 grudnia 2016 r. (Dz.U. L 342 z 16.12.2016, s. 28) do dnia 31 grudnia 2019 r.

⁴ Decyzja Rady 2007/884/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. upoważniająca Zjednoczone Królestwo do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 26 ust. 1 lit. a), art. 168 i 169 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 346 z 29.12.2007, s. 21).

trzykrotnie, ostatnio na mocy decyzji Rady (UE) 2019/1810⁵, która przedłużyła go do dnia 31 stycznia 2020 r.

W dniu 11 stycznia 2019 r., decyzją (UE) 2019/274⁶, Rada zatwierdziła podpisanie umowy o wystąpieniu uzgodnionej na szczecelu negocjatorów w dniu 14 listopada 2018 r. Unia potwierdziła, że jest gotowa do szybkiego podpisania umowy i zawarcia jej w przypadku zatwierdzenia przez Parlament Zjednoczonego Królestwa umowy o wystąpieniu. Część czwarta umowy o wystąpieniu⁷ przewiduje okres przejściowy rozpoczynający się z dniem wejścia w życie umowy, podczas którego prawo Unii nadal ma zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie zgodnie z tą umową.

W każdym przypadku niniejsza decyzja ma zastosowanie jedynie dopóty, dopóki prawo Unii ma zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie.

W związku z tym, biorąc pod uwagę niepewność dotyczącą daty wejścia w życie umowy o wystąpieniu, uznaje się, że najbardziej odpowiednim rozwiązaniem jest wprowadzenie klauzuli wygaśnięcia ustalonej na dzień 31 grudnia 2022 r. W przypadku, gdyby miał być złożony nowy wniosek o przedłużenie wykraczające poza dzień 31 grudnia 2022 r., Zjednoczone Królestwo jest proszone o przedstawienie nowego sprawozdania nie później niż do dnia 1 kwietnia 2022 r.

Niemniej jednak w przypadku wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej bez porozumienia lub w przypadku ratyfikacji umowy o wystąpieniu odstępstwo powinno przestać obowiązywać w zależności od tego, co nastąpi wcześniej: dnia 31 grudnia 2022 r. lub w dniu wystąpienia z Unii bez porozumienia lub w dniu zakończenia okresu przejściowego przewidzianego w umowie o wystąpieniu w przypadku ratyfikacji umowy o wystąpieniu.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Podobne odstępstwa w odniesieniu do prawa do odliczenia zostały przyznane innym państwom członkowskim.

Art. 176 dyrektywy VAT stanowi, że Rada określa wydatki, które nie dają prawa do odliczenia podatku VAT. Do czasu wejścia w życie odpowiednich przepisów państwa członkowskie są upoważnione do utrzymania wszystkich wyłączeń obowiązujących w dniu 1 stycznia 1979 r. W związku z tym istnieje pewna liczba przepisów „wstrzymujących”, które ograniczają prawo do odliczenia VAT związanego z samochodami osobowymi.

Niezależnie od wcześniejszych inicjatyw mających na celu ustanowienie przepisów określających kategorie wydatków, które mogą podlegać ograniczeniom w zakresie prawa do

⁵ Decyzja Rady Europejskiej (UE) 2019/1810 przyjęta w porozumieniu ze Zjednoczonym Królestwem z dnia 29 października 2019 r. przedłużająca okres, o którym mowa w art. 50 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. L 278 I z 30.10.2019, s. 1).

⁶ Decyzja Rady (UE) 2019/274 z dnia 11 stycznia 2019 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. L 47 I z 19.2.2019, s. 1).

⁷ Umowa o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. C 144 I z 25.4.2019, s. 1).

odliczenia⁸, takie odstępstwo jest słuszne w oczekiwaniu na harmonizację odnośnych przepisów na szczeblu UE.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Art. 395 dyrektywy VAT.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Biorąc pod uwagę przepisy dyrektywy VAT będące podstawą przedmiotowego wniosku, zasada pomocniczości nie ma zastosowania.

- **Proporcjonalność**

Niniejsza decyzja dotyczy upoważnienia przyznanego państwu członkowskiemu w odpowiedzi na jego własny wniosek i nie stanowi jakiegokolwiek zobowiązania.

Biorąc pod uwagę ograniczony zakres odstępstwa, przedmiotowy środek szczególny jest proporcjonalny do zamierzonego celu, jakim jest zapobieganie niektórym formom uchylania się od opodatkowania lub unikania opodatkowania.

- **Wybór instrumentu**

Zgodnie z art. 395 dyrektywy w sprawie VAT odstępstwo od wspólnych przepisów dotyczących podatku VAT jest możliwe jedynie na podstawie upoważnienia Rady, stanowiącej jednomyślnie na wniosek Komisji. Decyzja Rady jest ponadto najbardziej właściwym instrumentem, ponieważ może być skierowana do poszczególnych państw członkowskich.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Nie przeprowadzono konsultacji z zainteresowanymi stronami. Niniejszy wniosek opiera się na wniosku złożonym przez Zjednoczone Królestwo i dotyczy wyłącznie tego państwa członkowskiego.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Nie zaistniała potrzeba skorzystania z pomocy ekspertów zewnętrznych.

- **Ocena skutków**

Celem decyzji jest przedłużenie okresu obowiązywania środka upraszczającego, mającego służyć zwalczaniu uchylania się od płacenia podatku VAT i uproszczeniu procedury poboru podatku. Ograniczenie do 50 % naliczonego podatku VAT jest wskaźnikiem zastępczym rzeczywistej wysokości podatku należnego od wykorzystywania danych samochodów do celów prywatnych. Pozwala ono osobie wynajmującej lub biorącej w leasing na nieprowadzenie rejestru prywatnych przejazdów samochodami używanymi do działalności

⁸ COM(2004) 728 final – Wniosek dotyczący dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 77/388/EWG w celu uproszczenia zobowiązań wynikających z podatku od wartości dodanej (Dz.U. C 24 z 29.1.2005, s. 10), wycofany w dniu 21 maja 2014 r. (Dz.U. C 153 z 21. 5. 2014, s. 3).

gospodarczej oraz na nierozliczanie podatku od wykorzystania każdego samochodu wykonanego w celach prywatnych.

Ponadto, z uwagi na wąski zakres odstępstwa i ograniczone zastosowanie w czasie, jego oddziaływanie będzie w każdym razie ograniczone.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma negatywnego wpływu na budżet UE.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

Wniosek zawiera klauzulę wygaśnięcia; automatyczny termin upływa w dniu 31 grudnia 2022 r. Jeżeli Zjednoczone Królestwo wystąpi z Unii Europejskiej przed tą datą bez porozumienia, decyzja automatycznie przestanie obowiązywać w dniu wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii w wyniku zastosowania art. 50 TUE. Jeżeli umowa o wystąpieniu wejdzie w życie, decyzja przestanie obowiązywać w dniu zakończenia okresu przejściowego przewidzianego w tej umowie, w przypadku gdyby został on ustalony na dzień przed dniem 31 grudnia 2022 r.

W przypadku gdyby Zjednoczone Królestwo uznało, że konieczne jest ponowne przedłużenie stosowania odstępstwa na okres po 2022 r., powinno przedstawić Komisji, najpóźniej do dnia 1 kwietnia 2022 r., nowe sprawozdanie oceniające wraz z wnioskiem o przedłużenie odstępstwa.

Wniosek

DECYZJA WYKONAWCZA RADY

zmieniająca decyzję 2007/884/WE upoważniającą Zjednoczone Królestwo do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 26 ust. 1 lit. a), art. 168 i 169 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej¹, w szczególności jej art. 395 ust. 1 akapit pierwszy,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 168 i 169 dyrektywy 2006/112/WE ustanawiają prawo podatnika do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) naliczonego w związku z dostawami towarów i usług zakupionych na potrzeby opodatkowanych transakcji podatnika lub do niektórych innych celów. Art. 26 ust. 1 lit. a) tej dyrektywy za odpłatne świadczenie usług uznaje użycie towarów stanowiących część majątku przedsiębiorstwa do celów prywatnych podatnika lub jego pracowników lub, bardziej ogólnie, do celów innych niż działalność jego przedsiębiorstwa.
- (2) Decyzja Rady 2007/884/WE² upoważnia Zjednoczone Królestwo do ograniczenia do 50 % prawa najemcy lub leasingobiorcy do odliczenia podatku VAT na mocy art. 168 lub 169 dyrektywy 2006/112/WE od kosztów najmu lub leasingu samochodu, w przypadku gdy dany samochód nie jest wykorzystywany wyłącznie do celów związanych z działalnością przedsiębiorstwa. Upoważnia ona również Zjednoczone Królestwo do nietraktowania prywatnego użytku samochodu służbowego wynajętego lub wziętego w leasing przez podatnika jako usług świadczonych za wynagrodzeniem. Te środki upraszczające likwidują konieczność prowadzenia przez najemcę lub leasingobiorcę ewidencji kilometrów przejechanych samochodem służbowym w celach prywatnych lub rozliczania dla tego samochodu VAT od faktycznej liczby kilometrów przejechanych w celach prywatnych. Decyzja nr 2007/884/WE wygaśnie w dniu 31 grudnia 2019 r.
- (3) Pismem, które wpłynęło do Sekretariatu Generalnego Komisji w dniu 2 kwietnia 2019 r., Zjednoczone Królestwo wystąpiło z wnioskiem o upoważnienie do dalszego stosowania środków stanowiących odstępstwo określonych w decyzji 2007/884/WE („środki stanowiące odstępstwo”).

¹ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

² Decyzja Rady 2007/884/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. upoważniająca Zjednoczone Królestwo do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 26 ust. 1 lit. a), art. 168 i 169 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 346 z 29.12.2007, s. 21).

- (4) Zgodnie z art. 395 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE pismem z dnia 29 kwietnia 2019 r. Komisja poinformowała pozostałe państwa członkowskie o wniosku złożonym przez Zjednoczone Królestwo. Pismem z dnia 2 maja 2019 r. Komisja powiadomiła Zjednoczone Królestwo, że posiada wszystkie informacje niezbędne do rozpatrzenia wniosku.
- (5) W dniu 29 marca 2017 r. Zjednoczone Królestwo notyfikowało swój zamiar wystąpienia z Unii Europejskiej zgodnie z art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z art. 50 ust. 3 TUE Traktaty przestają mieć zastosowanie do występującego państwa od dnia wejścia w życie umowy o wystąpieniu lub, w przypadku jej braku, dwa lata po notyfikacji, chyba że Rada Europejska w porozumieniu z danym państwem członkowskim podejmie jednomyślnie decyzję o przedłużeniu tego okresu. Okres ten został przedłużony trzykrotnie, ostatnio na mocy decyzji Rady (UE) 2019/1810³, która przedłużyła go do dnia 31 stycznia 2020 r.
- (6) W dniu 11 stycznia 2019 r., decyzją (UE) 2019/274⁴, Rada zatwierdziła podpisanie umowy o wystąpieniu uzgodnionej na szczepku negocjatorów w dniu 14 listopada 2018 r. Unia potwierdziła, że jest gotowa do szybkiego podpisania umowy i zawarcia jej w przypadku zatwierdzenia przez Parlament Zjednoczonego Królestwa umowy o wystąpieniu. Część czwarta umowy o wystąpieniu⁵ przewiduje okres przejściowy rozpoczynający się z dniem wejścia w życie umowy, podczas którego prawo Unii nadal ma zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie zgodnie z tą umową.
- (7) W każdym przypadku niniejsza decyzja ma zastosowanie jedynie dopóty, dopóki prawo Unii ma zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie.
- (8) Zgodnie z art. 3 ust. 2 decyzji 2007/884/WE wraz z wnioskiem Zjednoczone Królestwo przedłożyło Komisji sprawozdanie obejmujące przegląd stosowanego ograniczenia procentowego dotyczącego prawa do odliczenia VAT. Z informacji przedstawionych przez Zjednoczone Królestwo wynika, że ograniczenie o 50 % nadal w należyty sposób odpowiada rzeczywistości, jeśli chodzi o proporcje, w jakich przedmiotowe pojazdy są wykorzystywane do celów działalności gospodarczej i innych celów. Przedłużenie okresu stosowania środków stanowiących odstępstwo powinno być jednak ograniczone do czasu potrzebnego do oceny skuteczności środków stanowiących odstępstwo oraz stosowności wysokości stawki. Należy zatem upoważnić Zjednoczone Królestwo do dalszego stosowania środków stanowiących odstępstwo przez kolejny określony okres, do dnia 31 grudnia 2022 r.
- (9) Należy wyznaczyć termin na złożenie wniosku o ewentualne kolejne przedłużenie okresu stosowania środków stanowiących odstępstwo po 2022 r. Zjednoczone Królestwo powinno być również zobowiązane do przedłożenia sprawozdania wraz z każdym takim wnioskiem o przedłużenie, obejmującego przegląd stosowanego ograniczenia procentowego dotyczącego prawa do odliczenia VAT.

³ Decyzja Rady Europejskiej (UE) 2019/1810 przyjęta w porozumieniu ze Zjednoczonym Królestwem z dnia 29 października 2019 r. przedłużająca okres, o którym mowa w art. 50 ust. 3 TUE (Dz.U. L 2781 z 30.10.2019, s. 1).

⁴ Decyzja Rady (UE) 2019/274 z dnia 11 stycznia 2019 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. L 47 I z 19.2.2019, s. 1).

⁵ Umowa o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. C 144 I z 25.4.2019, s. 1).

- (10) Środki stanowiące odstępstwo nie będą miały negatywnego wpływu na zasoby własne Unii z tytułu VAT,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Art. 3 decyzji 2007/884/WE otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Niniejsza decyzja wygasa w dniu 31 grudnia 2022 r.

Wniosek o przedłużenie środków stanowiących odstępstwo określonych w niniejszej decyzji przedkłada się Komisji do dnia 1 kwietnia 2022 r. Do wniosku załącza się sprawozdanie obejmujące przegląd stosowanego procentowego ograniczenia prawa do odliczenia podatku VAT z tytułu kosztu najmu lub leasingu samochodów, które nie są wykorzystywane wyłącznie do celów służbowych.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*